

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

1

המערער בע"פ 34851-03-14
המשיב בע"פ 30907-03-14
ניר עזרא
ע"י ב"כ עו"ד אלי פוקסברומר (מטעם הסנ"צ)

נגד

המשיבה בע"פ 34851-03-14
המערער בע"פ 30907-03-14
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד שגיא אופיר

פסק דין

2

3 **הערה:** טיעוני ב"כ הצדדים בערעור זה נשמעו בפני הרכב עם כבוד השופט ראובן שמיע ז"ל ולאחר
4 פטירתו הפתאומית הצטרף למותב כבוד השופט משה בר-עם יב"א. בהסכמת ב"כ הצדדים, פסק
5 הדין ניתן ללא דיון נוסף.

6

7

8

השופט משה יועד הכהן

9 1. לפנינו ערעור של המערער (המערער בע"פ 34851-03-14 (להלן: "**המערער**")) וערעור המדינה
10 (המערער בע"פ 30907-03-14 – להלן: "**המשיבה**" או "**המדינה**") על הכרעת דינו של בית
11 משפט השלום בת"פ 40102-06-10 (כב' השופט אלכסנדר רון), מיום 12.2.12 ועל הכרעת דינו
12 של בית משפט השלום בת"פ 31579-11-11 (כב' השופטת חנה מרים לומפ) מיום 27.5.13.
13 בנוסף, מערערים הצדדים על גזר הדין אשר ניתן בת"פ 40102-06-10, ביום 2.2.14, על ידי
14 השופט אלכסנדר רון, לאחר איחוד התיקים.

15

16 2. במסגרת ת"פ 40102-06-10 (הכרעת דינו של השופט רון – להלן: "**התיק הראשון**") הורשע
17 המערער בעבירות של רישום מאגר מידע ושימוש בו, עבירה לפי סעיף 8(א) לחוק הגנת
18 הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**"); בעבירה של ניסיון לקבלת דבר
19 במרמה, עבירה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**")
20 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; ובעבירה של קבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעיף 415 רישא
21 לחוק העונשין. במסגרת הכרעת הדין, זיכה כב' השופט רון את המערער מהאישום המייחס
22 לו עבירות של חדירה לחומר מחשב שלא כדין, עבירות לפי סעיף 4 לחוק המחשבים,
23 התשנ"ה-1995 (להלן: "**חוק המחשבים**"). ומעבירה נוספת של ניסיון חדירה לחומר מחשב
24 שלא כדין.
25

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

3. במסגרת ת"פ 31579-11-11 (פסק דינה של כב' השופטת חנה מרים לומפ (להלן: "התיק השני")) הורשע המערער על סמך הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירה של רישום מאגר מידע ושימוש בו, לפי סעיף 8(א) לחוק הגנת הפרטיות; בעבירה של ניסיון להונאה בכרטיס חיוב בנסיבות מחמירות לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (להלן: "חוק כרטיסי חיוב"), בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; בעבירה של הונאה בכרטיס חיוב בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב; ובעבירה של חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת, עבירה לפי סעיף 5 לחוק המחשבים.
4. בגין העבירות המפורטות לעיל, נגזרו על המערער העונשים הבאים: 4 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים; פיצוי ל-3 מתלוננים בסך כולל של 6,750 ₪; וקנס בסך 2,250 ₪.

רקע והליכים

5. על פי עובדות כתב האישום המתוקן אשר הוגש כנגד המערער (בתיק הראשון), עסק המערער בזמן ביצוע העבירות בתיווך עסקאות המרת מטבע ברשת האינטרנט. במסגרת עיסוקו, הכיר המערער אדם אשר העביר לו קובץ מחשב המכיל נתונים של אנשים שונים ממספר מדינות (להלן: "הקובץ"). בין השאר הכיל הקובץ פרטי כרטיסי אשראי, מספרי חשבונות בנק וכן קודי גישה וסיסמאות לחשבונות אלה. על פי האישום הראשון בכתב האישום, במעשיו אלה החזיק המערער ברשותו וניהל מאגר מידע בניגוד לחוק הגנת הפרטיות. על פי האישום השני בכתב האישום, ביום 5.1.08 ניסה המערער להעביר לחשבונו סך של 30 דולרים מחשבון בנק שאת פרטיו איתר בקובץ. במהלך ביצוע העברת הכסף נתקל המערער בדרישה לזיהוי קולי ולכן לא ביצע את העברת הכסף. על פי האישום השלישי בכתב האישום, ביום 19.1.08 פרץ המערער באמצעות המידע שבקובץ לחשבון הבנק של ל.ו. לאחר שחדר המערער לחשבון, שילם המערער "הודעת תשלום קנס" שהיה עליו לשלם בסכום של 750 ₪. על פי האישום הרביעי, באותו יום, חדר המערער חמש פעמים למספר חשבונות בנק באמצעות שימוש במידע שבקובץ, וניסה לחדור לחשבון נוסף.
6. ביום 5.5.11 הודה המערער בעובדות כתב האישום המתוקן, ובעבירות הרכוש המיוחסות לו באישומים השני והשלישי תוך שהוא מסייג את הודאתו ומבהיר כי ה"קובץ" לא הועבר לו במסגרת עיסוקו כמתווך עסקאות מטבע או במסגרת כל עיסוק אחר וכי לטעמו אין בהחזקתו משום עבירה של רישום מאגר מידע ושימוש בו. בנוסף, טען המערער, כי העובדות המתוארות באישום הרביעי אינן מלמדות על ביצוע עבירות של "חדירה שלא כדין לחומר מחשב", עבירות לפי סעיף 4 לחוק המחשבים - כפי שיוחסו לו בכתב האישום.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
 - 20
 - 21
 - 22
 - 23
 - 24
 - 25
 - 26
 - 27
 - 28
 - 29
 - 30
 - 31
 - 32
 - 33
 - 34
7. בטרם ניתן פסק דין בתיק הראשון, הוגש כנגד המערער כתב אישום נוסף ("התיק השני"), במסגרתו יוחסו למשיב ארבעה אישומים נוספים בהם עבירה של רישום מאגר מידע בניגוד לחוק הגנת הפרטיות, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (2 עבירות), גניבה וחדירה לחומר מחשב לצורך ביצוע עבירה אחרת, עבירה לפי סעיף 5 לחוק המחשבים.
8. על פי עובדות האישום הראשון בתיק השני, בתאריכים שאינם ידועים למשיבה קיבל לידיו המערער מספר רב של פרטי כרטיסי חיוב מחו"ל. בכך נטען, כי המערער החזיק וניהל מאגר מידע בניגוד להוראת סעיף 8 להוראת סעיף 8(א) לחוק הגנת הפרטיות. על פי עובדות האישום השני, במהלך חודש אוגוסט 2009, רכש המערער מטבעות הימורים וירטואליים ("זיטונים") מאתר הימורים בשם "סטאן גיימס", בסכום כולל של 29,610.57 ₪. את התשלום ביצע המערער באמצעות פרטי כרטיסי האשראי שבקובץ, תוך הצגת מצג שווא כאילו הוא מחזיק בפרטי הכרטיס כדין. בכך נטען, כי המערער קיבל לידיו דבר במרמה בנסיבות מחמירות. על פי עובדות האישום השלישי, באותה תקופה ניסה המערער לרכוש טפסי הימורים מסוג "טוטו" או "ווינר" מאתר אינטרנט בשם www.liga.co.il. בכך נטען, כי המערער ניסה לקבל לידיו דבר במרמה בנסיבות מחמירות. על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 15.7.10 השתמש המערער בפרטי חשבון בנק שקיבל לצורך כניסה לחשבונה של לידיה רחמן בבנק דיסקונט. המערער העביר 3,000 ש"ח מחשבונה של גב' רחמן, לחשבונה של מר איגור נצמוב, באמצעות אתר המרת כספים וירטואליים באינטרנט וזה העביר לו בתמורה סכום של 758 דולר. בכך נטען, כי המערער ביצע עבירה של גניבה, ועבירה של חדירה שלא כדין לחומר מחשב לשם ביצוע עבירה אחרת.
9. המערער הודה בעובדות כתב האישום המתוקן בתיק השני, תוך שהוא טוען שהקובץ לא הגיע לידיו ביוזמתו, כנטען בכתב האישום, וחזר על טענותיו במסגרת התיק הראשון, לפיהן אין העובדות שבכתב האישום מקימות עבירה על חוק הגנת הפרטיות, שכן הקובץ לא הוחזק על ידו למטרה "עסקית", כנדרש ממאגר מידע, כאמור בסעיף 17(1) לחוק הגנת הפרטיות. בנוסף, טען המערער כנגד החיקוקים העולים מעובדות כתב האישום בהן הודה ובקיומן של נסיבות מחמירות.
10. יצוין, כי ביום 27.5.13, במעמד מתן הכרעת הדין בתיק השני, ולאחר שהורשע המערער בעבירות המפורטות לעיל, הוחלט לצרף את שני התיקים לצורך טיעונים לעונש ומתן גזר הדין בפני כב' השופט א' רון.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

נימוקי הכרעות הדין בבית המשפט קמא

התיק הראשון

- 1
- 2
- 3
- 4 11. במסגרת הכרעת הדין (מפי כב' השופט אלכסנדר רוך), הורשע המערער - בהתאם להודאתו
- 5 באישומים 2-3 - בעבירה של קבלת דבר במרמה ובעבירה נוספת של ניסיון לקבלת דבר
- 6 במרמה. בנוסף, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירה לפי סעיף 8(א) לחוק הגנת
- 7 הפרטיות. בית המשפט קמא דן בטענתו של המערער לפיה הקובץ איננו מהווה "מאגר
- 8 מידע", כהגדרתו בחוק הגנת הפרטיות, המחריגה מגדר החוק "אוסף לשימוש אישי, שלא
- 9 למטרת עסק" (סעיף 17(1) לחוק הגנת הפרטיות). בית המשפט קבע, כי לאור הודאתו של
- 10 המערער באישומים 2-3, המלמדת כי הקובץ שימש את המערער כאמצעי לשים יד על
- 11 כספם של אחרים, יש לפרש באופן מצמצם את תחולת חריג השימוש ה"אישי" ויש לראות
- 12 בשימוש שעשה המערער בקובץ כשימוש לצורך "עסקי", כמשמעותו בחוק, וזאת בהעדר
- 13 הסבר הגיוני אחר מצדו להחזקת הקובץ.
- 14
- 15 12. יחד עם זאת, החליט בית המשפט קמא, במסגרת התיק הראשון, לזכות את המערער
- 16 מעבירת "חדירה לחומר מחשב" אשר יוחסה לו באישום הרביעי. השופט המלומד קמא עמד
- 17 במסגרת פסק דינו על הבעייתיות ואי הבהירות שבהגדרת עבירת החדירה לחומר מחשב,
- 18 עובדה שבאה לידי ביטוי בשיח המשפטי אשר התפתח מאז חקיקתו של חוק המחשבים
- 19 בשנת 1995. בית המשפט קמא ציין, כי לצד אי בהירות זו, עומד עיקרון החוקיות, לפיו אין
- 20 עונשין אלא על בסיס הוראה מפורשת בדין. עקרון זה מחייב נקיטת גישה מצמצמת כאשר
- 21 על הפרק שאלת פרשנותו היישומית של איסור פלילי, ועצם קיומו של ספק פרשני ממשי
- 22 בלשון החוק עשוי להצדיק את זיכוי הנאשם. בית המשפט קמא התייחס ללשון סעיף 4
- 23 לחוק המחשבים המדבר על חדירה ל"חומר מחשב". "חומר מחשב" מוגדר בחוק כתוכנה או
- 24 מידע (מידע - במקרה שלפנינו). מידע מוגדר בחוק המחשבים, בין היתר, בכך שהוא אצור
- 25 ב"שפה קריאה מחשב". מושג זה מוגדר בחוק באופן מצמצם, מסקנה הנלמדת מהתיבה
- 26 "בלבד" (על פי הגדרתו: "צורת הבעה המתאימה למסירה, לפירוש או לעיבוד על ידי מחשב
- 27 או מחשב עזר בלבד"). השופט המלומד עמד על כך, שיש להפעיל במשורה את האיסורים על
- 28 שימוש במחשב ועל החשש כי ריבוי איסורים פליליים יצור אווירה עוינת בקשר לשימוש
- 29 במחשב, ובכך תיווצר הרתעת יתר שאינה רצויה.
- 30
- 31 13. בית המשפט קבע כי לשון החוק, כמו גם הפרקטיקה הנוהגת בתביעה הכללית, מלמדת כי
- 32 העבירה של חדירה שלא כדין לחומר מחשב תחול רק על מי ש"פורץ" "מנעול" טכנולוגי
- 33 שהגן על הגישה לאתר, או כלפי מי שחודר ל"קרבי" של המחשב תוך שהוא מבצע שינויים
- 34 או פוגע בהגדרות ובאותם יישומים המובעים ב"שפה קריאת מחשב". מנגד, כניסה "שלא

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

כדין" לפלט המחשב, אינה מביאה באופן אוטומטי להרשעה לפי חוק המחשבים, ובמקרים
אלה ניתן להסתפק בסנקציות הקיימות בחוק העונשין (במקרה שלפנינו) או בחיקוקים
אחרים, פליליים (כך למשל במקרה של הונאה בכרטיסי חיוב) או אזרחיים (למשל כלפי מי
שמפר תנאי שימוש האוסרים גלישה באתר פלונג).

בנסיבות אלה, זיכה בית המשפט את הנאשם מאישום 4.

התיק השני

14. במסגרת הכרעת דינה של כב' השופטת לומפ, הורשע המערער בעבירת רישום מאגר מידע
ושימוש בו, לפי סעיף 8(א) לחוק הגנת הפרטיות. בית המשפט קבע, כי מהודאותיו של
המערער במשטרה, ומיתר האישומים המופיעים בכתב האישום עולה כי המערער החזיק
בקובץ לשם השגת "רווח כספי" – שימוש אשר מהווה מטרה "עסקית", ועל כן שימוש זה
אינו מוחרג מהוראות החוק. בית המשפט קמא דחה את טענת המערער לפיה מטרת חוק
הגנת הפרטיות הינה להגן על תושבי מדינת ישראל, שכן זהות נפגע העבירה אינה חלק
מיסודות העבירה, ומטרת החוק הינה להגן על פרטיותו של כל אדם, מה גם שהעבירה
בוצעה בשטח מדינת ישראל.

15. המערער זוכה מעבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שיוחסה לו באישום השני,
והורשע בעבירת הונאה בכרטיס חיוב לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב. בית המשפט קבע, כי
לאחר שהשלים המערער את רכישת הזיטונים בסך 30,000 ₪, נחסמה גישתו לאתר
ההימורים. בנסיבות אלה, קבע בית המשפט קמא, כי אין הצדקה להרשיעו בעבירה של
קבלת דבר במרמה, אשר תשמש במקרה זה להגנה על בעלי אתרי הימורים בלתי חוקיים,
ויש להרשיעו בעבירה של הונאה בכרטיס חיוב, אשר בתכליתה ההגנה על בעלי כרטיסי
החיוב. עוד נקבע, כי ביצוע העבירה תוך שימוש במאגר מידע בניגוד לחוק, מגלם פוטנציאל
פגיעה גבוה במיוחד המהווה נסיבה מחמירה לביצוע העבירה. על סמך נימוקים אלו, הורשע
המערער גם בביצוע עבירה של ניסיון הונאה בכרטיס חיוב בנסיבות מחמירות, אשר יוחסה
לו באישום השלישי.

16. בנוסף, הרשיע בית המשפט את המערער בעבירה של חדירה לחומר מחשב לשם ביצוע
עבירה אחרת. בניגוד לתוצאה אליה הגיע בית המשפט במסגרת התיק הראשון, קיבלה
השופטת המלומדת את טענת המאשימה לפיה תכליתו של חוק המחשבים, כוללת הגנה
מפני עבירות המבוצעות באמצעות מחשב וקבעה כי מדובר בעבירות המניחות פגיעה
באמצעות מערך תקשורת אלקטרוני. בהקשר זה, הפנתה הכרעת הדין למאמרו של פרופ'

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

מיגל דויטש הגורס כי החדירה אינה צריכה להיות חדירה במובנה השלילי, ודי כי הנאשם נכנס שלא כדין לתוכנה או מידע כדי שיעבור עבירה של חדירה לחומר מחשב (מ. דויטש "חוק המחשבים מבחן העתים – זווית המבט של מציע החוק", שערי משפט ד' (2) (התשס"ו) (להלן: "דויטש - חוק המחשבים")). במקרה שלפנינו, כך קבעה, המחשב היה כלי חיוני לצורך ביצוע העבירה, הוא אפשר לנאשם לבצע את העבירה מרחוק על ידי התחברות למחשב שלא כדין תוך שימוש בפרטי זיהוי סודיים. מעשים אלו, נמנים על המעשים אשר מפניהם ביקש להגן חוק המחשבים, ועל כן יש להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 5 לחוק המחשבים. לצד זאת, זוכה המערער מעבירת הגניבה אשר יוחסה לו באישום זה, כאשר נקבע כי עבירה זו מצריכה התקיימות של יסוד "נשיאה ונטילה" - מושג משפטי שמשמעותו "מוציא מחזקתו" של אחר. המושג "נוטל" מבטא תפישת חזקה פיזית בדבר, דרישה אשר לא התקיימה במקרה שבפנינו. לפיכך, הורשע המערער בעבירה של קבלת דבר במרמה. יש לציין, כי מאחר והמערער הואשם בעבירת עוון (גניבה), קבע בית המשפט, כי אין מקום להרשיעו בפשע ועל כן ההרשעה בעבירה זו נקבעה ללא נסיבות מחמירות.

נימוקי גזר הדין

17. הכרעת הדין בתיק הראשון ניתנה בטרם נכנס לתוקפו תיקון 113 לחוק העונשין ועל נקבעו ע"י כב' השופט רון מתחמי ענישה הולמים לעבירות בהן הורשע המערער בתיק השני בלבד, כאשר מתחם העונש הכולל לשני האישומים הועמד על 4-16 חודשים. על אף שתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המערער היה חיובי וכלל המלצה להימנע מהרשעה ולהטלת עונש במסגרת של"צ, הוחלט במסגרת גזר הדין להרשיעו, זאת לאור ריבוי העבירות והיקף הפרשה המעיד על התנהלות סדרתית מצד המערער. בית המשפט נתן דעתו להליך השיקום שעבר המערער, אשר הינו "בגיר - צעיר", לחרטה שהביע ולהודאתו אשר חסכה זמן שיפוטי, וגזר על המערער עונש ברף התחתון של מתחם הענישה.

טענות המערער בערעור

18. ערעורו של המערער מתייחס להכרעת הדין, ביחס לאישום הראשון בשני כתבי האישום המקבילים בעבירה של החזקת מאגר מידע, על הכרעת הדין בתיק השני בעבירות המחשב (מהן זוכה המערער בתיק הראשון) ועל גזר הדין. לטענת המערער, מפי ב"כ עו"ד פוקסברומר, עובדות כתב האישום בהן הודה אינן מגלות עבירה לפי סעיף 8(א) לחוק הגנת הפרטיות. על פי הנטען, ההיכרות עם האדם שהעביר לו את קובץ הנתונים נוצרה במהלך עיסוקו בהמרת יחידות רכישה, אולם בהודאתו הדגיש המערער, כי השימוש לא נעשה על

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

- 1 רקע עיסוקו זה. ב"כ המערער הפנה בעניין זה גם לטיעוני ב"כ המדינה בפני בית המשפט
- 2 אשר הודה כי אין דרך להכריע, האם היה שימוש במאגר לצורך עסקו של המערער. לטענתו,
- 3 המחוקק לא הותיר מקום רב לפרשנות הביטוי "שימוש אישי" והגדירו כשימוש שאינו
- 4 למטרת עסק. המחוקק לא הרחיב את חובת הרישום למאגר אשר יש בו פוטנציאל לפגיעה
- 5 בפרטיות, לא הבחין בין שימוש אישי "כשר" לשימוש אישי "פסול", ואף לא קבע את מבחן
- 6 השימוש בפועל כמגדיר את שאלת החיוב ברישום המאגר, אלא את מטרת ההחזקה
- 7 והשימוש, שחייבת להיות עסקית. לטענת הסנגור, המילה "עסק" מלמדת כי מדובר
- 8 בעיסוקו של אדם, המשמש לו מקור הכנסה ועל כן ברור כי פעולה עבריינית אקראית, אשר
- 9 אינה אינטנסיבית, אינה מתגבשת לכדי "עסק".
- 10
- 11 עוד מוסיף ב"כ המערער, כי הרשעתו של המערער בעבירות לפי חוק הגנת הפרטיות, חורגות 19.
- 12 מתכליתו של החוק אשר נועד לקבוע מנגנון הגנה על מאגרי מידע אשר נוצרים על ידי
- 13 עסקים המקבלים נתונים מלקוחות, ולא על מנת להתמודד עם שימושים נלוזים במאגרים
- 14 פרטיים, כפי שעשה המערער, אשר לגביהם קיימות עבירות מתאימות בחוק העונשין.
- 15 לטענת ב"כ המערער, הרשעתו בסעיף זה מהווה חקיקה שיפוטית אשר תחייב פוזיטיבית
- 16 אנשים פרטיים רבים לבצע רישום של מאגרי מידע, אשר המחוקק לא התכוון לכלול אותם
- 17 בחובת הרישום. עוד נטען, כי גם פרשנותו ההקשרית של סעיף 8(א) לחוק הפרטיות מביאה
- 18 לתוצאה דומה, זאת בשים לב למיקומו של סעיף 8(א) במסגרת פרק ב' לחוק, אשר עניינו
- 19 ברגולציה של עסקים שמטרתה אבטחה מסיכונים הנובעים מריכוז נתונים של לקוחות
- 20 במאגרים עסקיים ונכללות בו מגבלות על דיוור ישיר, העברת נתונים לפיקוח וקביעת
- 21 אחריות על אבטחת מידע, זאת בשונה מהוראותיו של פרק א' לחוק, אשר תכליתן הגנה
- 22 מפני פוגעים "ישירים" בפרטיות". לטענת ב"כ המערער, טעה בית המשפט משזקף עבירות
- 23 ספורדיות שביצע המערער כמלמדות על מטרת החזקתו של המאגר, וזאת מבלי שמטרה כזו
- 24 יוחסה לו בכתב האישום. בהקשר זה טוען ב"כ המערער, כי טעה בית המשפט קמא משזקף
- 25 את התנהגותו של המערער, אשר יוחסה לו ביתר האישומים, למילוי רכיבים עובדתיים
- 26 בעבירה זו, דבר המהווה לטענתו ענישה כפולה.
- 27
- 28 20. אשר לעבירות המחשב, סומך ב"כ המערער ידיו על הכרעת דינו של בית המשפט קמא בתיק
- 29 הראשון (פסק דינו של כב' השופט רון). לטענת ב"כ המערער אין בעובדות כתב האישום
- 30 בכדי לקיים את יסודות עבירת החדירה לחומר מחשב, שכן אין די בקיומה של חדירה
- 31 למחשב ונדרש כי החדירה תהיה ל"חומר מחשב". בהקשר זה מדגיש ב"כ המערער כי סעיף
- 32 ההגדרות בחוק מבדיל בין "פלט" לבין "חומר מחשב", אולם המחוקק קבע כי רק את
- 33 החדירה ל"חומר מחשב" ולא ל"פלט" כעבירת החדירה. ב"כ המערער הפנה להגדרת "חומר
- 34 מחשב" בחוק כ"מידע המובע בשפה קריאת מחשב בלבד" ולצידה להגדרתו של "פלט",

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

- 1 המוגדר בחוק כ"נתונים, סימנים, מושגים או הוראות, המופקים, בכל דרך שהיא, על ידי
- 2 מחשב". לטענתו, אתר הבנק אליו חדר המערער באמצעות הסיסמה שקיבל איננו מובע
- 3 ב"שפה קריאת מחשב" הלא היא "שפת מכונה" - אלא הוא מוצג בנתונים והוראות הניתנים
- 4 לקריאה על ידי אדם ועל כן מדובר בחדירה ל"פלט", אשר אינה מהווה עבירה לפי חוק
- 5 המחשבים.
- 6
- 7 21. ב"כ המערער הפנה לדברי ההסבר לחוק, לפיהם הוצע כי הגדרת המושג "מידע" תכלול רק
- 8 נתונים בשפת מחשב האגורים במחשב, על מנת שההגנה תחול רק על חומר הזמין למחשב.
- 9 לטענתו, המערער, אין מחלוקת, כי התנהגותו אינה ראויה, אולם אין בכך בכדי להביא
- 10 להרשעתו בהעדר הוראה קזואיסטית המגדירה את מעשיו כפליליים. ב"כ המערער הזהיר
- 11 כי קבלת עמדת המדינה לפיה כל התחברות "שלא כדין" תהווה עבירה על פי חוק
- 12 המחשבים, יוצרת סיכונים ל"מדרון תביעתי חלקלק". לשיטתו, קבלת עמדה זו תביא לכך
- 13 שהתנהגויות רבות נוספות, ייתפסו כעבירה על חוק המחשבים, ובין היתר שימוש בכרטיס
- 14 אשראי גנוב בכספומט, הטרדה טלפונית (בטלפונים חכמים), כתיבת "טוקבקים" ובהם
- 15 לשון הרע או הסתה או התחזות כבגיר בכניסה לאתר אינטרנט. ב"כ המערער ביקש לדחות
- 16 את הפרשנות אשר הוצעה על ידי המדינה, לפיה יש לקרוא את הגדרת המונח "חומר מחשב"
- 17 בחוק המחשבים כהגדרה רחבה "על מנת לכלול בתוכה גם את "שפת המכונה" ולא רק את
- 18 ה"פלט". לשיטתו, אין בפרשנות זו כל אבחון בין "פלט" לבין "חומר מחשב" ואין כל הסבר
- 19 למונח "בלבד" המופיע בהגדרתה של "שפה קריאת מחשב". בנוסף, התייחס הוא לפסק
- 20 הדין שניתן בת"פ 40250/99 מ"י נ' **בדיר** (ניתן ביום 4.9.01) (להלן: "**בדיר**"), אליו הפנתה
- 21 המדינה בטיעוניה, וביקש לאבחן אותו מהמקרה שבפנינו, שכן בעניין **בדיר** דובר בחדירה
- 22 למערכות מחשב ומרכזיות טלפון תוך "הגדרה מחדש" ושיבוש תפקודם של תאים קוליים,
- 23 בעוד בענייננו אין מדובר בהגדרה מחדש או שינוי הגדרות, אלא בכניסה ובמתן הוראות
- 24 בהתאם לתכונות וליישומים שמאפשר הפלט הקיים.
- 25
- 26 22. במהלך הדיון בפנינו, ביקש ב"כ המערער לתקן את הודעת הערעור ולהשיג גם על הרשעתו
- 27 של המערער בעבירה של הונאה בכרטיסי חיוב, במסגרת האישום השני בתיק השני
- 28 (הכרעתה של כב' השופטת לומפ). לטענתו, לאור הקביעה כי תכלית העבירה הינה להגן על
- 29 בעלי כרטיסי החיוב ולא על בעלי אתר ההימורים הבלתי חוקי, קביעה אשר הביאה
- 30 להרשעתו של המערער בניסיון להונאה בכרטיס חיוב במסגרת האישום השלישי, יש לתקן
- 31 בהתאם את הכרעת הדין, כך שהמערער יורשע בעבירת הניסיון גם באישום השני.
- 32
- 33 23. אשר לגזר הדין, ביקש ב"כ המערער להקל בעונשו ולגזור עליו עונש של"צ ללא הרשעה. הוא
- 34 הפנה בהקשר זה למגמת הפסיקה שלא להחמיר יתר על המידה עם "בגירים צעירים"

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

בעבירות מחשבים, וזאת מתוך מדיניות המכירה בהתפתחותם המהירה של יישומי המחשב
השונים החושפת קטינים ובגירים צעירים לביצוע עבירות מחשב אשר מבלי שנדרש לכך
תכנון מוקדם או תחכום ולעיתים אף ללא כל ידע מוקדם. בעניינו, כך נטען, עבר המערער
הליך של שיקום ומאז ביצוע העבירות לא ביצע עבירות נוספות במשך 4 שנים. הרשעתו של
המערער כך נטען, תפגע בעתידו הכלכלי ובאפשרויותיו לתעסוקה ותמנע את שיקומו.

טענות המדינה בערעור

24. ערעור המדינה מופנה נגד זיכוי של המערער (במסגרת התיק הראשון) מעבירת החדירה
לחומר מחשב. בנוסף מערערת המדינה על הרשעתו של המשיב בעבירה של קבלת דבר
במרמה (במסגרת התיק השני) חלף עבירת הגניבה שיוחסה למערער בכתב האישום.

25. לטענת ב"כ המדינה, עו"ד אופיר, טעה כב' השופט רון כאשר זיכה את המערער מעבירת
המחשבים שיוחסה לו תוך שהוא מבסס הכרעתו על פרשנות מצמצמת של עבירת החדירה
לחומר מחשב. ב"כ המדינה טוען, כי תכליתו של חוק המחשבים לשמש פתרון כולל לבעיית
עבריינות המחשב, ובכלל זה עבריינות באמצעות מחשב ועבריינות כנגד מחשב. בהקשר זה,
היפנה למאמרו של פרופ' דויטש, אשר טוען, כי על אף שבעבירות המחשבים קיימים שוליים
של ספקות פרשניים, ברוב המכריע של המצבים, בהם מדובר בפלישה בלתי מורשית לחומר
המחשב של האחר, לא יהיה קושי לזהות אם הפעולה הנידונה עומדת בהגדרת "חדירה
למחשב". עו"ד אופיר היפנה גם לאמור בפסק הדין בעניין **בדיר**, שם נקבע כי חוק המחשבים
נועד להגן גם מפני עבריינות המבוצעת תוך שימוש בפלטפורמה הממוחשבת. לטענת ב"כ
המדינה, המחוקק בחר בהגדרה רחבה למונח "שפה קריאת מחשב" על מנת לכלול בה גם
את "שפת המכונה" המבוטאת בצורה בינארית ומיועדת לשימוש בלעדי של המחשב, ולא
רק את הפלט המופק על ידי המחשב. לטענת ב"כ המדינה, אין להסיק מדברי החוק כוונה
לייחס "בינת על" למחשב, וממילא מאחורי כל מכשיר טכנולוגי עומד בן אנוש אשר פיתח
את המכשיר.

26. גם באותם מקרים בהם נעשה שימוש בקוד המורכב מספרות או אותיות המוכרות לנו,
הקוד מהווה תרגום המפעיל את אותה שפה המיועדת למחשב בלבד. המדינה הפנתה גם
למבנה החוק הכולל עבירות מיוחדות בגין פגיעה במחשב עצמו, בסעיפים 2 ו-6 לחוק.
לטענתה, יש בכך בכדי ללמד כי תכליתו של החוק היא להגן מפני ביצוע עבירות באמצעות
המחשב, ולא רק מפני עבירות המבוצעות נגד המחשב עצמו. גם סעיף 5 לחוק המחשבים,
אשר נועד להגן מפני חדירה לחומר מחשב במטרה לבצע עבירה אחרת, מלמד כי תכליתו של
חוק המחשבים הינה רחבה יותר מאשר הגנה על "המרחב הקיברנטי" כלשון בית המשפט

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

- 1 קמא. עוד היפנה ב"כ המדינה לדברי ההסבר להצעת החוק מהם עולה, כי חוק המחשבים
- 2 נועד להתמודד עם עבריינות מחשבים, גם מקום בו קיימים איסורים בהוראות דיני העונשין
- 3 הקיימות, וזאת תוך מתן מענה לאינטרס חברתי להגנה מפני שימוש לרעה במחשב.
- 4
- 5 27. בנוסף, לטענת ב"כ המדינה, טעה בית המשפט (במסגרת התיק השני), כאשר הרשיע את
- 6 המערער על פי עובדות כתב האישום בעבירת קבלת דבר במרמה וזיכה אותו מעבירת
- 7 הגניבה שיוחסה לו באישום 4 לכתב האישום. לטענת עו"ד אופיר, טעה בית המשפט קמא
- 8 כשביסס את הזיכוי מעבירת הגניבה על היעדר יסוד עובדתי פסי של "נשיאה ונטילה" של
- 9 דבר היכול להיגנב, וזאת לאור "המתחם הווירטואלי" שבו נעברה העבירה. בהקשר זה,
- 10 הפנתה המדינה לפסיקה הקובעת כי עבירת הגניבה יכולה להתבצע גם במרחב הווירטואלי.
- 11
- 12 28. ב"כ המדינה גם התייחס לערעור של המערער על הרשעתו בעבירות הרישום וההחזקה של
- 13 מאגר המידע. לטענתו, אין כל פגם בכך שבית המשפט ביקש ללמוד מיתר סעיפי כתב
- 14 האישום על תמונת הפרשה כולה, ועל מטרת החזקת המאגר בידי המערער. פעמים רבות
- 15 נדרש בית המשפט ליחסי הגומלין הקיימים בין אירועים מסוימים לבין קיומה של עבירה
- 16 ספציפית, וכך עשה במקרה שבפנינו. לטענת ב"כ המשיבה, אין לצמצם את מטרתו של
- 17 החוק, או חלק ממנו, רק כלפי גופים או תאגידים אשר נדרשים להליכי הרגולציה, דבר
- 18 הנלמד מנוסח החוק הנוקט בלשון "לא ינהל אדם...". לטענת ב"כ המדינה, אין לצמצם את
- 19 הביטוי "עסק" המופיע בחוק לכדי עסק חוקי, וכי יש לראות גם בעיסוק בלתי חוקי, אשר
- 20 נועד למטרת רווח כספי, כממלא אחר דרישות הסעיף.
- 21
- 22 29. אשר לגור הדין, טען בפנינו ב"כ המדינה כי העונש שהושת על המערער מקל עמו יתר על
- 23 המידה, ולא ניתן במסגרתו ביטוי מספיק לעקרון ההלימה, לו ייחס המחוקק מעמד בכורה
- 24 במלאכת גזירת הדין. לטענתו, הסדרתיות ומגוון עבירות המחשב שביצע המערער, אשר
- 25 גרמו נזק ממשי לכיסם של המתלוננים, יחד עם קלות הביצוע מחד והסיכון הייחודי הנובע
- 26 מעבירות מחשב מאידך, מחייב ענישה מחמירה באופן של מאסר בפועל. עוד ציינה המדינה
- 27 לחומרה את העובדה שהמערער ביצע את העבירות נשוא כתב האישום השני, לאחר שכבר
- 28 נחקר באזהרה במסגרת התיק הראשון, עובדה המעידה על זלזולו בחוק ובערכים
- 29 החברתיים שבבסיסו.
- 30
- 31
- 32
- 33
- 34

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ פ 14-03-34851 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ פ 14-03-30907 מדינת ישראל נ' עזרא

דיון והכרעה

30. לאחר שמיעת טענות הצדדים, דעתי היא כי יש לדחות את ערעור המדינה. בנוסף, יש לקבל חלקית את ערעור המערער ולזכותו מעבירה של חדירה שלא כדין לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת בתיק השני. באשר לגזר הדין, אמליץ לחברי לדחות את ערעוריהם של שני הצדדים לגבי העונש שהוטל על המערער.

עבירות מחשב

31. המחלוקת, כפי שעולה מפסקי הדין קמא ומטיעוני הצדדים בערעור, נסובה סביב ההגדרה המשפטית המתאימה לכניסתו של המערער לחשבונותיהם של המתלוננים, בעזרת הסיסמאות אשר היו אגורות בקובץ שקיבל לידיו.

32. היות והשאלה המשפטית שלפנינו, מבוססת על תשתית עובדתית טכנולוגית שאינה פשוטה, ומכיוון שביסוד המחלוקת בין הצדדים, עומדת השאלה בדבר זהותו הטכנית של האובייקט המוגן על ידי עבירת החדירה לחומר מחשב. אין מנוס מפרישת רקע טכני קצר בנושא. (המדובר כמובן ברקע בסיסי בלבד – הדרוש להבנת התכלית העומדת ביסוד הדיון המשפטי בנושא.

33. המחשב איננו יצור בעל בינה ואינו מבצע דבר פרט למספר מוגבל של פקודות חישוב אלקטרוניות. יכולתו של המחשב לבצע פעולות מבוססת על שבב אלקטרוני אחד או יותר הקרוי מעבד. המעבד מסוגל לקבל נתוני קלט בצורה בינארית לבצע עליהם פעולה מסוימת ולהפיק פלט. רצף הפקודות אשר נכנסות למעבד נקרא שפת מכונה. אותה שפת מכונה היא התוכנה או המידע אשר עובר במחשב. בשל הקושי לתכנת את המחשב בשפת מכונה, פותחו עם השנים שפות תכנות מופשטות יותר, הנקראות בשם הקיבוצי "שפות עיליות" הברורות יותר לבני אדם ומאפשרות התייחסות מופשטת יותר להיבטים שונים של החומרה והתוכנה. החומר הכתוב בשפה העילית מועבר לתוכנת מחשב הקרויה "מהדר" (קומפילר בלעז - Compiler). תפקידו של המהדר הוא להמיר את השפה העילית לשפת המכונה. המרה זו בדרך כלל איננה פונקציה חד-חד ערכית, כלומר את התוצר של מהדר לרוב לא ניתן לתרגם חזרה לקוד המקור הכתוב בשפה העילית. מכאן, שקיימת הפרדה טכנית מהותית בין ה"קלט" - השפה העילית, הנוצרת בידי המתכנת (בן האנוש) בשלב הראשון, לבין שפת המכונה, אשר נוצרת על ידי המהדר וניתנת לעיבוד על ידי המחשב בלבד (ואינה מתאימה לתפיסה על ידי בן אדם אנוש). התוצר הסופי של שפת המכונה לאחר תהליך ההידור והעיבוד במעבד, הינו ה"פלט" אשר מוצג על גבי מסך המחשב. (להרחבה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

1 ראו: Daniel P. Friedman and Mitchell Wand. *Essentials of Programming*
2 *Languages Third Edition*, M.I.T. Press (2008); Robert E. Filman and Daniel P.
3 Friedman. *Coordinated Computing: Tools and Techniques for Distributed*
4 *Software*, McGraw-Hill (1984); ובעברית גם: "מבני נתונים" האוניברסיטה הפתוחה
5 כרכים א' ב' 1997; מאיר סלע - C++ מדריך מקצועי, מהדורה שנייה 2008, הוצאה מרכז
6 עיטם; מאיר קלך, אופוס, 2004, מבנה נתונים ממומש בשפת C ו C++; יצחק גרבר C++,
7 כשפת אם, הפצה: באג מחשבים בע"מ, מהדורה רביעית (1995).
8
9 מכאן לבסיס המשפטי לעבירת החדירה למחשב במשפט הישראלי.

המסגרת הנורמטיבית

13 34. עבירת החדירה לחומר מחשב, מוגדרת בסעיף 4 לחוק המחשבים, וזה נוסחה:

15 "החודר שלא כדין לחומר מחשב הנמצא במחשב, דינו - מאסר שלוש
16 שנים; לענין זה, "חדירה לחומר מחשב" - חדירה באמצעות התקשרות
17 או התחברות עם מחשב, או על ידי הפעלתו, אך למעט חדירה לחומר
18 מחשב שהיא האזנה לפי חוק האזנת סתר, תשל"ט-1979."
19

21 בנוסף, קובע סעיף 5 לחוק המחשבים:

23 "העושה מעשה האסור לפי סעיף 4 כדי לעבור עבירה על פי כל דין,
24 למעט על פי חוק זה, דינו - מאסר חמש שנים."
25

27 35. הביטוי "חומר מחשב" מוגדר בסעיף 1 לחוק המחשבים כ "מידע או תוכנה". הביטויים
28 "מידע" ו"תוכנה", מוגדרים בחוק, בין היתר, ככאלה המובעים ב"שפה קריאת מחשב",
29 המוגדרת בתורה כ- "צורת הבעה המתאימה למסירה, לפירוש או לעיבוד על ידי מחשב או
30 מחשב עזר בלבד". מכאן, שעבירת החדירה לחומר המחשב דורשת, בנוסף לקיומה של
31 "חדירה", יסוד עובדתי נוסף, והוא, שחדירה תהיה לאותו חומר המובע ב"שפה קריאת
32 מחשב" הלא היא שפת המכונה.
33

34 36. יוער, כי במהלך עבודות ההכנה של החוק נשקלה האפשרות להוציא מגדר החוק קבוצה של
35 מחשבים אשר משמשים רק כאמצעי עזר לתפקודם של מכשירים אחרים (דוגמת מערכת
36 ההפעלה הממוחשבת במכונת הכביסה). זאת מתוך הנחה שאין מתקיים בהם אותו היבט

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא

כב' השופט משה יועד הכהן

כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל

ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

1 תפקודי מיוחד של המחשב המצדיק הגנה על פי החוק. בסופו של יום, הוחלט להשמיט סייג
2 זה לנוכח הקושי לתחום בין אמצעי המחשוב הפשוטים לאלה המורכבים יותר והאובייקט
3 המוגן בחוק נותר רחב מאד, וכולל את כל מכשירי המחשב מלבד מחשבי העזר הפשוטים
4 ביותר מן הסוג של calculators (ראו מיגל דויטש "חקיקת מחשבים בישראל" עיוני משפט
5 כב(2) 434 (1999) (להלן: "דויטש - חקיקת מחשבים")). כפי שניתן ללמוד ממאמרו של דויטש,
6 לצד פרישה רחבה של ההגנה, בחר חוק המחשבים להגדיר את האובייקט המופשט המוגן
7 בצמצום - על פי "מצב הצבירה" בו מצוי אותו חומר במערכת המחשב. צמצום זה של הגדרת
8 האובייקט המוגן, נועד להביא לידי ביטוי מדיניות, לפיה תיפרס ההגנה בהיקף רחב (על כל
9 סוגי המחשבים) ובעוצמה רבה (תוך קביעת סנקציות פליליות משמעותיות). אך זאת רק
10 לאחר זיהוי מספק של האינטרס המוגן ותוך מתן משקל לדרגת הבשלות התפקודית של
11 החומר ולקושי לאתר פעילות עבריינית אלקטרונית, כלפי אותו מידע גולמי שאינו קריא
12 לאדם. כפי שמסביר דויטש:

13
14 "ההיבט המרכזי שראוי לציין בהקשר הגדרתם של אובייקטים אלה
15 בחוק הישראלי הוא "מצב הצבירה" הדרוש, לעניין המידע או התוכנה,
16 על מנת לזכותו בהגנה של החוק. החוק מגן רק על מידע או תוכנה
17 המובעים ב"שפת מכונה" – שפה קריאה של מחשב. שלבים מוקדמים
18 יותר של הכנת החומר אינם מוגנים בחוק מפני שיבוש או הפרעה
19 בשימוש בהם. הטעמים לכך הם שניים: ראשית, בשלב הקודם לעיבוד
20 לשפת המכונה לא הגיע החומר עדיין לדרגת הבשלות התפקודית
21 המצדיקה הספקת הגנה מיוחדת; שנית, נימוק מרכזי התומך בהספקת
22 הגנה חוקית מיוחדת למידע ממוחשב הוא הקושי לאתר את עצם ביצועה
23 של פעילות עבריינית או מעוולת היכולה להתרחש באופן אלקטרוני.
24 הנימוק האמור אינו מתקיים כאשר המידע המוגן אינו מבוטא בצורה
25 אלקטרונית. בצמצום זה של הגדרת האובייקט באה לידי ביטוי
26 מדיניות ראויה של חוק המחשבים הישראלי: חתירה למתן הגנה בעלת
27 עוצמה רבה(כפי שנראה) ובהיקף פרישה רחב, אך רק לאחר שהאינטרס
28 המוגן זוהה באופן מספק". (שם, בעמ' 435).

30 37. תפיסה זו, המבקשת לזהות את "מצב הצבירה" של האובייקט המופשט נשוא ההגנה זכתה
31 לביטוי גם בדברי ההסבר להצעת חוק המחשבים:

32
33 "להגדרת מידע – מוצע שההגדרה תכלול רק נתונים בשפת מחשב האגורים
34 במחשב. על מנת שההגנה המיוחדת והמחמירה לפי החוק המוצע, תחול רק
35 על חומר הזמין למחשב."
36

37 (ראו דברי ההסבר להצעת החוק (חלק מקדמי וחלק כללי) התשנ"ד-1992,
38 ה"ח 2278, בעמ' 479).

39
40
41

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

38. יש לציין, כי על אף שחוק המחשבים בחר להגדיר את האובייקט המוגן מפני "חדירה" בצמצום, ההגנה מפני פעולות אחרות בתחום המחשבים הינה רחבה יותר. כך למשל, כאשר מדובר "בשיבוש" או "הפרעה" לשימוש, היקף הפרשה מתרחב, והחוק מספק הגנה מפני שיבוש והפרעה גם למחשב וגם לחומר מחשב (ראו: סעיף 2 לחוק המחשבים); כן נקבע במסגרת תיקון 2012 לחוק, כי כאשר הגישה שלא כדין מתבצעת באמצעות "תוכנה", תיפרס ההגנה גם על פעולה שיש בה פוטנציאל לגרום לפגיעה בפרטיות (כאמור בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות), זאת מבלי לתחום את "מצב הצבירה" של האובייקט (ראו: סעיף 6(א)(6) לחוק המחשבים; ס"ח תשע"ב מס' 2369 מיום 17.7.2012, עמ' 514 (ה"ח הכנסת תשע"ב מס' 468 עמ' 204). על פי דברי ההסבר להצעת החוק, נועד התיקון להתמודד עם חדירה המבוצעת באמצעות תוכנות "סוס טרויאני", הפועלות בהסתר בתוך המחשב, ואינן מורגשות מבחינת המשתמש במחשב הנחדר, ואשר לא הופללו במישרין בסעיף 6 המקורי. עם זאת, אין התיקון כולל איסור על פעולות הגורמות לפגיעה בפרטיות שלא נעשו תוך שימוש ב"תוכנה"; בנוסף, במסגרת התיקון לחוק, נקבע איסור על "הפצת" סיסמאות וקודי גישה שיש בהם לאפשר פגיעה בפרטיות (סעיף 6(ב) לחוק המחשבים), אולם לא נקבע איסור כשלעצמו על עצם השימוש בסיסמא.

משפט משווה

39. תפיסה דומה, המבקשת לתחום את גדרו של האובייקט המופשט המוגן מפני "חדירה", ניתן לזהות גם בשיטות משפט נוספות. האיסור על חדירה למידע ממוחשב בקוד הפלילי הגרמני למשל, מדבר על מידע אשר מאוחסן באופן אלקטרוני או מגנטי ואשר "אינו ניתן לתפיסה באופן חזותי":

"data shall only be those which stored or transmitted electronically or magnetically or otherwise in a not immediately perceivable manner"
(penal code section 202a); החוק המלא בתרגום רשמי באתר משרד המשפטים הגרמני: (<http://www.iuscomp.org/gla/statutes/StGB.htm#202a>)

40. יש לציין, כי הגדרה זו בחוק הגרמני, המצמצמת את ההגנה על המידע למצב צבירה בו הוא "אינו ניתן לתפיסה באופן חזותי" קיימת גם בעבירה של "חדירה" למידע ("data espionage"), וגם בעבירה של "שינוי" מידע ("alteration of data"): הכוללת איסור על חדירה, מחיקה או שינוי של מידע ("alteration of data" (penal code section 303a)).

41. אמנם, תפיסה זו המצמצמת את האובייקט המופשט המוגן מפני "חדירה", אינה התפיסה המקובלת בכל שיטות המשפט, וקיימות גם תפיסות אחרות. כך למשל בבריטניה, אוסר

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

- 1 החוק על חדירה לכל מידע "המוחזק" ("held") במחשב (computer misuse act 1990,)
2 (1) article ; הדין האמריקאי, איננו מתייחס כלל ל"מצב הצבירה" של המידע הנחדר, אלא
3 אוסר כל כניסה "שאינה מורשית" ("unauthorized access"). יחד עם זאת, החוק דורש
4 כוונה נלווית (מסוגים שונים) ועצם החדירה למחשב אינה עבירה. בנוסף, העבירה קיימת רק
5 כלפי מחשבים ציבוריים או ממשלתיים ("protected computer"), (ראו: דויטש – חקיקת
6 מחשבים לעיל; 18 U.S.C. §§1030); ביטוי אחר לגישה המפרשת בצמצום את האיסור על
7 חדירה לחומר מחשב, ניתן למצוא בהחלטת האיחוד האירופאי המאפשרת למדינות האיחוד
8 לייחד את העבירה רק למצבים בהם "הופר אמצעי אבטחה": "infringning a security
9 measure" (ראו: מיכאל בירנהק: "משפט המכונה – אבטחת מידע וחוק המחשבים".
10 המאמר המלא בכתובת: http://www.isoc.org.il/magazine/magazine6_2.html; Council ;
11 (Framework Decision on [Attacks Against Information Systems](#) (Jan. 17, 2005)).
12
13 42. הגדרת עבירת החדירה למחשב בחוק המחשבים הישראלי זכתה אמנם לביקורת. אולם, גם
14 המבקרים הכירו בכך כי הנוסח הקיים של סעיף החוק איננו אוסר חדירה לחומר מחשב
15 אשר ניתן למסירה, פירוש ועיבוד על ידי "בני אדם" (ראו: נעמי עשיה ורחל אלקלעי -
16 "עבירות מחשב בעשור החולף", שערי משפט כרך ד (2006);
17 ראו גם: חיים רביה "פיל לבן – עשור לחוק המחשבים" (ניתן לצפייה
18 בכתובת: <http://law.co.il/showarticles.php?d=h&article=245>).
19

סיכום

- 20
21
22 43. ער אני לכך, שהנוסח בו בחר המחוקק עלול להציב בפני התביעה קושי בהוכחת יסודותיה
23 העובדתיים של העבירה. יתרה מזאת, ההכרעות הסותרות שהתקבלו בבית המשפט קמא
24 בענייננו מלמדות, כי יש להבהיר את הסוגיה בחקיקה וטוב יעשה המחוקק אם יידרש לכך
25 בהקדם ויתאים את הגדרות החוק למציאות המשתנה ולצרכי השעה. יחד עם זאת, עיקרון
26 החוקיות הקבוע בסעיף 1 לחוק העונשין, אינו מאפשר, לטעמי, להרשיע את המערער אלא
27 על בסיס הוראה מפורשת בדין. אמנם, אין משמעות הדבר, כי התביעה נדרשת להוכיח את
28 עצם אירוע החדירה לחומר המחשב המצוי בשפת קריאת מחשב. עם זאת יצוין, כי בתי
29 המשפט הרשיעו נאשמים בביצוע חדירה לחומר מחשב, בעיקר במקרים בהם הוכח כי
30 הנאשמים ביצעו שינוי בהגדרותיהן של תוכנות או יישומים הנמצאים על גבי המחשב, או
31 מחקו מידע האצור בו, שכן בפעולות אלה ממילא מתבצעת חדירה שלא כדין גם לחומר
32 המבוטא ב"שפת המכונה", תוך שינוי או פגיעה גם בתפקודו (ראו: פרשת **בדיר** לעיל; ע"פ

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

- 1 51468-01-14 בן שושן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 14.8.14), פסקה 15 (להלן: "עניין בן-
2 שושן"); 6681/02 מדינת ישראל נ' להט (ניתן ביום 22.9.2003).
3
4 44. בנוסף, אין להוציא מכלל אפשרות, כי גם פעולות "פשוטות יותר" המבוצעות על גבי
5 "פלטים", ואשר אין בהן שינוי או מחיקה של המידע אלא הפעלתו בלבד שלא כדין, יש בהן
6 בכדי לחדור גם לחומר המחשב המבוטא בשפת מכונה, אולם שאלה זו הינה שאלה
7 שבמומחיות, אשר אין בידי בית המשפט להכריע בה רק על סמך הודאתו של המערער, כי
8 נכנס לאתר הבנק באמצעות סיסמא. יודגש, כי במקרה שלפנינו, לא נשמעה טענה עובדתית
9 מצד המדינה לפיה מעשיו של המערער מהווים חדירה גם לאותו חומר המבוטא בשפה
10 קריאת מחשב (טענה אשר הייתה יכולה להישמע בקשר להודאתו של המערער בעובדות
11 האישום הרביעי בתיק השני), אלא שלטענתה על פי תכליתו של חוק המחשבים, יש לפרשו
12 כך שעבירת החדירה תחול גם על חדירה לשלבים אחרים של המידע, בהם למידע המבוטא
13 כ"פלט" מחשב. במקרה זה, בו לא ניתן להוכיח את יסודות עבירת החדירה לחומר המחשב,
14 דעתי היא כי ניתן להסתפק בהרשעתו של המערער בעבירה הרכושית, בהתאם לדיני
15 העונשין הקיימים.
16
17 45. יובהר, כי אין בפרשנות האמורה בכדי להביא למסקנה כי תכליתו של חוק המחשבים איננה
18 כוללת גם הגנה מפני עבירות המבוצעות באמצעות מחשב, כפי שטען ב"כ המדינה בסיכומיו.
19 חוק המחשבים כולל איסורים נוספים אשר תכליתם למנוע עבירות באמצעות מחשב (ראו
20 לדוגמא סעיף 3 לחוק: "מידע או פלט כוזב"; סעיף 6(ג) לחוק האוסר על העברת של
21 סיסמאות גישה למחשבים וסעיף 5 לחוק: "חדירה למחשב לצורך ביצוע עבירה נוספת").
22 תכלית זו מתקיימת גם בסעיף 4 לחוק אשר נועד למנוע גם את השלב המקדים לפני ביצוע
23 העבירה באמצעות המחשב, אלא שאין בתכלית זו בכדי להצדיק וויתור על היסוד העובדתי
24 הקבוע בסעיף 4 לחוק.
25
26 **מאגר המידע ושאלת הפגיעה בפרטיות**
27
28 46. במוקד הדיון בעבירה זו בו הורשע המערער, עומדת השאלה, האם יש לראות בקובץ
29 הנתונים שהשיג הנאשם "מאגר מידע" כהגדרתו בחוק הגנת הפרטיות. בעניין זה טוען,
30 כזכור, המערער, כי סעיף 7(1) לחוק הגנת הפרטיות, מוציא מגדרו קובץ נתונים אשר מיועד
31 לשימוש אישי שאינו למטרות עסק. לטענתו, על אף שהשימוש שעשה בקובץ נועד להשאת
32 רווח כלכלי, אין לראות במטרת החזק הקובץ משום מטרה "עסקית". טענה זו, אין בידינו
33 לקבל. בעניין זה, מקובלת עלי קביעתו העובדתית של בית המשפט קמא (בשני התיקים),
34 לפיה המטרה לשמה החזיק המערער בקובץ, נועדה לשם נטילת כספם של אחרים. כן

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

- 1 מקובלת עליי המסקנה, כי החזקה זו מהווה מטרה עסקית, אף אם אין נסיבות המקרה
- 2 שלפנינו מתאימות באופן מלא לנסיבות מפניהם ביקש המחוקק להגן במסגרת חוק
- 3 הפרטיות. יש לציין, כי מעבר למטרה הרווחית הפוטנציאלית שבהחזקת המאגר על ידי
- 4 המערער, ניכר גם כי מטרת ההחזקה אינה יכולה להתפרש כמטרה לשימוש "אישי".
- 5 מסקנה זו מתאפשרת גם בהעדר קביעה לגבי מטרה עסקית מובהקת בהחזקת הקובץ.
- 6 בהקשר זה יש לציין, כי סעיף 17(1) לחוק הגנת הפרטיות איננו מחריג מגדרו כל אוסף נתונים
- 7 "שאינו למטרות עסק", כנטען על ידי המערער, אלא רק את אוסף הנתונים המוחזק
- 8 "לשימוש אישי". סיפת החריג, הכוללת את התוספת: "שאינו למטרות עסק" אינה מלמדת
- 9 "מהו" שימוש אישי, אלא היא נועדה להוסיף ולצמצם את הביטוי לשימוש אישי שגם אינו
- 10 למטרות עסק. במילים אחרות, המדובר באוסף אשר גם נועד "לשימוש אישי" וגם "שאינו
- 11 למטרות עסק". שהרי, פרשנות אחרת לפיה החוק נועד לחייב ברישום רק מאגרי מידע
- 12 המוחזקים בידי גופים עסקיים, לא תאפשר פרישתו על גופים ציבוריים, עמותות או
- 13 ארגונים שאינם פועלים למטרות רווח.
- 14
- 15 47. במקרה שלפנינו, אין לראות בקובץ אשר הוחזק על ידי המערער, כקובץ המיועד לשימוש
- 16 "אישי". מטרת החזקת הקובץ, נועדה כאמור לשם העברת כספם של אחרים לידיו של
- 17 המערער. שימוש כזה, איננו יכול להוות שימוש "אישי", שכן מטבע השימוש יש בעצם
- 18 החזקתו למטרה זו בכדי להשפיע על אינטרסים של אחרים, אשר יש בהחזקת הקובץ
- 19 למטרה זו פוטנציאל גבוה ביותר לפגיעה בקניינם. מסקנה זו, מתיישבת עם תכליתו של חוק
- 20 הגנת הפרטיות הנועד להתמודד עם התרחבות האיסוף והריכוז של מידע בידי גורמים
- 21 ציבוריים ופרטיים (ראו דברי ההסבר לחוק בהצ"ח 1453 מיום 5.5.80, עמ' 206). מנגד, לא
- 22 מצאתי חשש אמיתי, כפי שטען בפנינו ב"כ המערער, כי פרשנות זו תחייב פוזיטיבית אנשים
- 23 פרטיים רבים לבצע רישום של מאגרי מידע, אשר המחוקק לא התכוון לכלול אותם בחובת
- 24 הרישום. המדובר במקרה שלפנינו בקובץ גדול, המחזיק נתונים רגישים ביותר, בדבר
- 25 מצבים הכלכלי של אנשים רבים, וכולל את סיסמאות הגישה לחשבונותיהם, ואשר הוחזק
- 26 במטרה ברורה להפיק רווח כספי על חשבונם, ואין להקיש מכך על יתר מאגרי המידע
- 27 האישיים, אשר אין בהחזקתם פוטנציאל סיכון המצדיק את חיובם ברישום. אין ממש גם
- 28 בטענת המערער, כי השימוש שעשה בית המשפט קמא בפרטים מיתר האישומים, מהווה
- 29 "הרשעה כפולה". לבית המשפט שמורה הסמכות לבחון את מכלול החומר המונח לפניו
- 30 באופן אשר יסקף תמונה מלאה של השתלשלות האירועים, ובמסגרת זו עומדת לו הזכות
- 31 (והחובה) להסיק מסקנותיו גם מיתר עובדות כתב האישום בתיק. ויודגש, המדובר בהרשעה
- 32 על סמך עובדות בהן הודה המערער.
- 33

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

48. נתתי דעתי גם לטענת המערער בדבר הרשעתו בעבירה של הונאה בכרטיסי חיוב, במסגרת האישום השני בתיק השני (הכרעתה של כב' השופטת לומפ). לטענתו, לאור הרשעתו במסגרת האישום השלישי באותו תיק בעבירת ניסיון בלבד, יש לגזור גזירה שווה גם לעניין האישום השני ולהרשיעו גם שם בעבירת ניסיון בלבד, זאת לאור הדימיון העובדתי בין האישומים. לאחר שבחנתי את הדברים, הגעתי למסקנה כי דין טענה זו להידחות. אמנם, עניינם של שני אישומים אלה, הינו בניסיון המערער לרכוש באמצעות פרטי כרטיסי החיוב שבידיו כספי הימורים. בשני המקרים, בסופו של יום, לא זכה המערער לעשות שימוש בכספי ההימורים. יחד עם זאת, פסק הדין קובע כי במקרה האישום השני, הושלמה הרכישה והמערער קיבל לידיו את כספי ההימורים, ואילו רק בהמשך, כאשר נחסמו כרטיסי החיוב, נחסמה גישתו של המערער לחשבוננו באתר. קביעה עובדתית זו, התבססה על הודאתו של המערער לפיה אכן רכש את כספי ההימורים וקיבל אותם לידיו (ראו: ת/8 ש' 20-22; סעיף 9 לפסק הדין). זאת, בעוד במסגרת הודאתו של המערער בעובדות האישום השלישי, דובר על ניסיון רכישה בלבד, מבלי שנטען כי המערער השלים את הרכישה. אשר לקביעה במסגרת הכרעת הדין כי תכלית העבירה הינה להגן על בעלי כרטיסי החיוב ולא על בעלי אתר ההימורים הבלתי חוקי, קביעה זו הביאה לכך שהמערער יורשע בעבירה של הונאה בכרטיסי חיוב, חלף העבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה שיוחסה לו תחילה. אולם, אין בכך בכדי לשנות מהקביעה העובדתית כי העבירה באישום השני הושלמה.
49. אשר להחלטת בית המשפט קמא להרשיע את המערער בעבירה של קבלת דבר במרמה, חלף עבירת הגניבה שיוחסו לו באישום הרביעי בכתב האישום השני, מקובלת עלי עמדת המדינה העקרונית, לפיה אין להיצמד לדרישת היסוד הפיסי שבעבירת הגניבה. עבירת הגניבה יכולה להתבצע גם במרחב הווירטואלי. בהקשר זה הופנינו לפסק הדין שניתן בע"פ 232/93 מדינת ישראל נ' הרנוי (ניתן ביום 25.11.93) ולע"פ 2103/07 מדינת ישראל נ' הורוביץ (ניתן ביום 31.12.2008) שם נקבע כי הגבלת מושא הגניבה ל"נכס מוחשי" אינה מתחייבת מלשון סעיף 383(א)(1) לחוק העונשין, וכי אין במילים "דבר הניתן להיגנב" הגדרה חד משמעית של הנכסים הנכנסים לגדרן. גם ב"כ המערער, בדיון שנערך בפנינו לא ביקש לחלוק על עמדה עקרונית זו. יחד עם זאת, לאור ההכרה בפסיקה, כי קיימת חפיפה מסוימת בין עבירות שלילת הרכוש השונות, ובפרט בין עבירת קבלת דבר במרמה לבין עבירת הגניבה (ראו: דנ"פ 2334/09 פרי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 22.10.2009)), ולאור קביעת בית המשפט קמא לפיה מעשיו של המערער "מתאימים" יותר ליסודות עבירת קבלת דבר במרמה, ובשים לב לכך שמדובר בעבירות אשר העונש הקבוע בצידן זהה, וכן בשים לב לכך שאף המדינה בחרה לייחס למערער בכתבי האישום עבירות של קבלת דבר במרמה בגין אישומים דומים, אינני סבור כי ראוי שנתערב בהכרעת בית המשפט קמא, ויש לדחות את ערעור המדינה גם בעניין זה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרון פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

הערעור על גזר הדין

50. מלכתחילה סברתי שהעונש שהוטל על המערער בהתחשב במכלול העבירות בהן הורשע וטיבם של המעשים, אינו מקל וייתכן שאף ראוי להתערב בו לחומרה. זאת לנוכח קלות הביצוע של העבירות מן הסוג האמור, הנעשות תוך שימוש במחשב מביתו של העבריין או מכל מקום אחר שבו יש לו גישה למחשב, הנזק החברתי הכבד הטמון בהן והקושי הרב לגלותן. עם זאת, לנוכח זיכויו החלקי של המערער, דעתי היא כי ניתן להותיר את העונש שהוטל על כנו, מבלי להתערב בו לקולא או לחומרה. בעניין זה, יש לזכור, בין היתר, את חלופה הזמן מאת ביצוע העבירה ואת ממצאי שירות המבחן לפיהם בחלוף מספר שנים עלה המערער על פסים נכונים לאחר טיפול אפקטיבי במרכז לגמילה מהתמכרויות והשתלב בעבודה סדירה. עם זאת, ברי כי עבירות בטיב ובהיקף בהן הורשע המערער אינן מצדיקות אי הרשעה ובנוסף בדיון דחה בית המשפט קמא את המלצת שירות המבחן להסתפק בעונש של של"צ וצו מבחן והטיל על המערער עונש מוחשי. בנסיבות עניינינו, העונש שנגזר על המערער משקלל באופן הולם את שיקולי הענישה השונים, גם לאחר הזיכויו החלקי, ואין מקום לשנותו.

סוף דבר

51. לסיכום, אמליץ לחבריי לדחות את ערעור המדינה בע"פ 30907-03-14 ולקבל חלקית את ערעור המערער בע"פ 34851-03-14 ולזכותו מן העבירה של חדירה שלא כדין לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת. יתר חלקי הכרעות הדיון וגזר הדין יעמדו בעינם.

משה יועד הכהן, שופט

השופט אהרון פרקש, סגן נשיא – אב"ד

אני מסכים לפסק הדין המקיף והיסודי של חברי כב' השופט הכהן.

אהרון פרקש, סגן נשיא
[אב"ד]

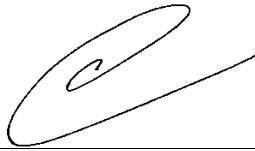
בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, סגן נשיא
כב' השופט משה יועד הכהן
כב' השופט משה בר-עם

ע"פ 34851-03-14 עזרא נ' מדינת ישראל
ע"פ 30907-03-14 מדינת ישראל נ' עזרא

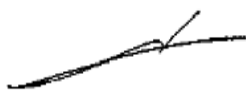
השופט משה בר-עם

1 אני מסכים.
2
3 עם זאת, אבקש להבהיר כי בעניין בן שושן, הנזכר בחוות דעתו של חברי (בסעיף 44), חדר המערער
4 לשרתי המחשב תוך נטרול מנגנון "חומת אש" באמצעות מחיקת הגדרותיה, כאשר מנגנון "חומת
5 אש" הוא תוכנה לניטור וחסימת התקשרויות בלתי רצויות וכי מדובר ב"תוכנה" המהווה "חומר
6 מחשב" כהגדרתו בסעיף 1 לחוק המחשבים, שכן מדובר בתוכנה אשר הוראותיה באות לידי ביטוי
7 ב"שפת קריאת המחשב", כהגדרת המונח בחוק. לעומת זאת, בעניינו, כפי שפורט והובהר היטב,
8 החדירה לחשבונות הבנק נושא האישום השלישי והאישום והרביעי, לא נעשתה אגב חדירה לחומר
9 מחשב, הבא לידי ביטוי בשפת קריאת מחשב ומכאן, נוכח נסיבותיהן השונות של ביצוע העבירות,
10 מצאתי להצטרף, כאמור, לעמדת חברי ולזכות את המערער מעבירה של חדירה לחומר מחשב לצורך
11 ביצוע עבירה אחרת, לפי חוק המחשבים, בגינה הורשע במסגרת התיק השני.
12

משה בר-עם, שופט

13
14 הוחלט כאמור בסעיף 51 לחוות דעתו של השופט משה יועד הכהן.
15
16 לנוכח התוצאה, הממונה על עבודות השירות יקבע מועד חדש להתייצבות המערער במשרדי
17 הממונה לצורך קליטה והצבה ויודיע עליו גם לבית המשפט.
18
19 המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים ולממונה על עבודות השירות.
20
21 ניתן היום, ד' חשוון תשע"ה (28.10.2014), בהעדר הצדדים.
22
23

משה בר-עם, שופט

משה יועד הכהן, שופט

אהרון פרקש, סגן נשיא
[אב"ד]

24